

Đi qua miền thương

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Trong ánh đèn mờ ảo của một quán cà phê hai tầng sang trọng, bóng dáng mong manh của một người phụ nữ chăm chú nhìn xuống đường qua tấm kính khiến người ta chạnh lòng...

Khung cảnh ở đây rất đẹp, rất lãng mạn, quán seaside là góc nhỏ trong khu resort đình đám của một thành phố du lịch. Resort nằm chênh vênh trên một ngọn đồi, con đường đi lên quanh co, uốn lượn, xen kẽ những chậu hoa lớn, những giàn hoa treo đủ sắc trên đầu, từ khu cà phê có thể nhìn thấy nhà hàng hình vòng cung lịch lãm, vừa lãng mạn, phía bên kia là biển, ngày đêm mang từng đợt sóng lớn nhỏ về bờ, mang theo những con tàu du lịch chở khách từ khắp nơi trên thế giới ghé qua...

Tàu DUBAI hôm nay cũng ghé sang... Đó là nơi mà người phụ nữ ấy một thời mơ ước được làm việc. Đó là khách sạn 7 sao “đi động” lớn nhất thế giới...

Khôi thoảng thấy cái dáng ấy quen quen nhưng không dám chắc. 12 năm rồi...

Mọi thứ dường như mờ ảo như những ánh đèn ngoài kia...

Duy nghe ai đó gọi tên mình trong nghi ngờ, cô ngược mắt lên nhìn và cô thấy ...anh. Một người đàn ông cao lớn, vẫn chắc chắn, vẫn mạnh mẽ như ngày đó, nhiều năm trước... Cô đưa mắt nhìn cậu bé đi cùng, khoảng tầm 9, 10 tuổi và... y hệt anh.

Cô mỉm cười chào 2 cha con, mời họ ngồi mà không biết là có nên hay không, khi mọi thứ trong lòng bỗng trở nên lan man khó hiểu.

Từ sâu trong lòng nhói lên 1 nhịp thật chậm...

Nếu con của cô còn sống thì chắc chắn là lớn hơn cậu bé này. Và cô tin nó là 1 đứa con trai.

Khôi trao đổi số điện thoại với cô, cô mỉm cười nhớ lại những ngày cũ kỹ, số điện thoại này từng nằm trong danh sách hạn chế trong điện thoại của mình, một phần khác trong cô thấy chua chát, vị mặn ăn sâu dần vào ruột gan cô, nơi ẩn chứa đầy vết sẹo chỉ mình cô hiểu nó đau đớn thế nào...

Duy bế trên tay đứa bé trai trắng trẻo, kháu khỉnh, nhìn cô mỉm cười với một bên má phải là cái lún đồng tiền sâu hoắm, giống hệt cha nó. Ai bỗng bé cũng không chịu, khóc meo máo, chỉ riêng mẹ nó - Duy-ôm trong lòng là đứa trẻ cười mãi...

Duy giật mình thức giấc sau cơn mơ hàng năm cứ lặp đi lặp lại này... đau đớn. Cô bật khóc.

Khóc như một đứa trẻ biết mình sai, khóc như người phụ nữ 34 tuổi cô đơn, một mình... Khóc như những ngày cô cố tìm cho mình một hy vọng.

Đâu rồi phần bình yên cô tìm thấy cho mình sau nhiều năm vật lộn với kí ức, vật lộn với tội lỗi và vật lộn với chính mình?

Đêm nay cô lại là cô bé ngày 22 tuổi, hoảng loạn nhìn cái que hiện lên 2 vạch màu hồng rõ ràng, đậm nét. Ngồi hàng giờ trong nhà vệ sinh mà không biết mình cần phải làm gì, tay chân lạnh ngắt, một trái tim run sợ và một cái đầu trống rỗng, tê cứng...

Việc đầu tiên cô làm là gọi điện thoại cho người yêu báo tin mà không biết đối với mình thì nó là vui hay buồn. Cô chỉ biết rằng mình cần chia sẻ, cần một cái gì đó...

“Em đừng có nói linh tinh, anh đang mệt !”

Rồi anh cúp cái rụp.

Cô lia lịa nhắn tin bảo anh mọi thứ là thật nhưng cái cô nhận được là “Em đừng nói gì nữa hết, anh không biết!”

...

Và cô cũng chọn cho mình sự im lặng... sự im lặng bất thường nhất trong đời

cô.

Cô thao thức từng đêm và suy nghĩ làm thế nào để chăm sóc một đứa trẻ, cô hoàn toàn không biết, cô là sinh viên, nhiệm vụ của cô là ngồi trên ghế ở giảng đường, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nuôi một đứa trẻ. Ngày ngày cô cảm nhận được cơ thể của mình thay đổi, thay đổi rất nhiều, cô hay mệt mỏi, chỉ muốn ngủ thật nhiều, bụng cô hay đau và đôi khi cô muốn nôn mửa nữa... Có khoảng thời gian cô chẳng thèm ăn gì cả, cô không thể nuốt trôi bất cứ cái gì...

Cô nhìn những phụ nữ mang thai bụng to mà cứ hình dung ra bản thân mình, cô nhìn những đứa trẻ sơ sinh và hình dung 1 ngày con trai cô ra đời.

Cô chưa đi khám bác sĩ, nhưng cô chắc nó là con trai vì cô đã mơ thấy nó là 1 đứa trẻ có cái lún đồng tiền thật sâu khi cười, cô còn mơ thấy mình đi mua cả một giỏ táo bi thật nhiều trái ngon...

Nhưng người yêu cô thì vẫn giữ sự im lặng.

Cô không biết mình nên nói thế nào nhưng rõ ràng anh nghĩ là cô phản bội anh. Tin nhắn cuối cùng của anh như một vết dao găm chặt vào ngực cô

“Đứa trẻ đó không phải con anh !!!”

Cô bắt đầu sợ hãi

Cô không biết mình phải mở lời với mẹ mình ở nhà như thế nào, cha cô nữa, ông tuy bệnh, nằm yên 1 chỗ lâu rồi, nhưng những gì gây chấn động mạnh, ông sẽ cảm nhận được...

Cô nghĩ là mình nên mạnh mẽ, chấp nhận mọi thứ nhưng một đứa trẻ như cô thì phải làm sao với một đứa trẻ khác???

Cô nhắn tin cho người bạn thân nhất của mình:

“Cậu có thể lấy tớ không? Cậu có thể làm cha của đứa trẻ này được không?”

Cô chỉ nhận được sự im lặng...

Hiếu vừa xuống máy bay và liền đến nhà Duy, anh có mua quà cho cô. Không biết lần này cô có nhận không hay để ngoài cửa như mọi lần. Vừa nghĩ anh lại vừa giận và cũng thương nữa... Nói cho cùng thì anh cũng là người có lỗi. Cô giận anh nhiều năm như thế cũng dễ hiểu... Nhưng phải chăng cô quá bướng bỉnh với phần quá khứ trong mình. Anh muốn giúp cô thoát ra nhưng mọi thứ xung quanh cô bao bọc quá kĩ càng, kín đáo. Cô đã tự giam hãm bản thân mình quá lâu rồi.

Hiếu thở dài bất lực...

Có lẽ món quà này sẽ lại nằm chỏng chơ trước cửa nhà cô, cho tới khi anh đến, sẽ lại xếp gọn trên cái kệ nhà anh... như mọi lần.

Anh yêu Duy, một tình yêu trong sáng nhất mà anh từng biết, ở cái tuổi 34 này, làm gì có người đàn ông nào chỉ cần một nụ cười của người mình yêu là thấy vui, được nắm tay cô một lần là hạnh phúc lâng lâng khắp người?

Anh buông một tiếng thở dài, phải chi ngày đó, anh mạnh mẽ hơn, quyết đoán hơn thì bây giờ đâu có xa cách vạn dặm thế này, có nhiều nút thắt đến không thể gỡ như bây giờ... Mọi thứ đã qua, làm sao có thể thay đổi? Liệu mọi thứ có cơ hội trở về, anh có dám đứng ra bảo vệ cô, anh có đủ bản lĩnh để cùng cô gánh vác hay không?

Anh không dám chắc nhưng anh tin mình sẽ cố gắng để khiến mọi thứ khác đi, để khiến mọi chuyện dễ thở hơn, để mở ra một con đường có cánh cửa rộng hơn, tốt đẹp hơn, cho anh và cả cho Duy nữa...

Điện thoại của anh đổ chuông. Là Duy

Anh ngạc nhiên không nói nên lời, bao nhiêu năm qua Duy sống lặng lẽ đến mức chẳng bao giờ nói với anh dù chỉ một câu chào. Duy đã khác, khác một cách đáng sợ, đáng lo và... đáng thương!

Cô đã không còn là cô nhỏ lúc nào cũng riu rít kể cho anh nghe những niềm vui nho nhỏ của mình, không còn những đêm trò chuyện điện thoại đến khuya, chỉ để kể cô và người yêu hạnh phúc như thế nào... Anh thích giọng cười cô giòn tan qua bộ lọc âm của điện thoại, nghe dịu êm, ngọt ngào như một loại mật, ru anh mỗi đêm. Anh đã từng mong mình gặp cô sớm hơn, anh

đã từng ước ao tất cả những gì của cô đều thuộc về anh, chứ không phải là Khôi. Anh chàng người yêu mà anh chưa một lần gặp mặt của cô.... Vậy mà đến khi cô cần anh nhất, anh lại hèn yếu quay lưng, bỏ cô lại với nỗi chua xót của riêng mình. Chẳng thể trách được việc cô lạnh nhạt với anh như bây giờ, như nhiều năm qua...

- Mình nghe này Duy

- Cậu ghé nhà tớ...tớ muốn gặp cậu. Bây giờ...

-Cậu mở cửa đi, mình sắp tới rồi.

-Ừm...

Cô tắt máy, anh cảm nhận được giọng cô có gì đó rất lạ, bối rối, yếu ớt, mệt mỏi. Có lẽ cô đang thật sự cần anh. Và lần này anh tin, mình sẽ làm được điều gì đó...

Chưa bao giờ Duy cảm thấy mình cần một ai đó như lúc này, mọi thứ vụn vỡ ngay dưới chân cô, con người cô...

Cô đã từng yêu, đã từng hận. Không những nhiều, mà rất nhiều. Vậy mà giờ đây cô chẳng thể cảm nhận được là mình đang ở trạng thái cảm xúc nào. Cô cần ai đó, cần làm gì đó chứ không phải là ngồi đây, bối rối, lo lắng như một đứa trẻ...

Chiều nay Khôi đã đến nhà cô. Bất ngờ.

Mọi ký ức đổ dồn về như thác đổ, ào ạt tưới lên đầu cô, tóc cô, bàn tay lạnh giá của cô và một tấm thân gầy guộc già nua của cô...

Đứng trước người đàn ông này, mọi tội lỗi trong cô trôi dạt như chưa từng chôn chặt nó sâu xuống đáy lòng. Người đàn ông này, cô đã từng yêu đến quên cả bản thân mình, nhưng cũng lại hận đến mức tự chê trách bản thân mình.

Anh ta sao lại xuất hiện ngay trước cửa nhà cô chứ?!

Những thứ xa xưa như được thể lẫn át cô, chà sát trái tim quá nhiều đau

thương trong cô.

Từng chút một xót xa quay lại như một đoạn phim chậm chạp..

Trong cơn sợ hãi cô đã cố gắng mọi liên lạc nhưng anh vẫn một mực không thừa nhận đứa trẻ, cô cố gắng giải bày rằng đó là sự thật, và nó đang lớn lên từng ngày trong cô. Cô đang một mình và cô cần có anh bên cạnh. Anh là cha của đứa trẻ.

Nhưng Anh đã chọn cách im lặng, cắt đứt mọi liên lạc với cô và hoàn toàn biến mất.

Giờ anh ta đứng đây và đòi gặp đứa trẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra!

Cô nhìn anh như kẻ xa lạ, không nói nên lời.

Anh là ai? Mà về đây đòi gặp con cô?

...

Ngay khi Hiếu đến, Duy lao vào anh và nức nở như một đứa bé đòi mẹ. Hiếu ôm cô trong lòng mà cảm nhận được sự gầy gò, yếu đuối nơi cô... Lâu lắm rồi, anh chưa bao giờ được ở gần cô đến thế này, cũng chưa bao giờ được ôm cô trong vòng tay mình như bây giờ, anh không biết có phải mình vô tâm không? chuyện gì đã khiến cô đau khổ đến mức này, nhưng ngay lúc này trong anh có một sự hạnh phúc là cuối cùng, cô cũng có lúc cần anh. Một lần nữa...

Cô mệt mỏi ngồi tựa vào Hiếu trên ghế sofa, im lặng rất lâu, hình như có thiếp đi 1 chút. Có lẽ cô đã thức nhiều đêm. Anh chưa bao giờ thấy cô như con mèo ướt thế này, dù biết mỗi ngày cô lập lờ sống như một cái bóng. Không khóc nhưng cười một cười hơn cả những nỗi buồn.

Quá khứ cứ đeo bám lấy cô như một loại dây leo sống nhờ sinh lực nơi cô, Hiếu biết mọi chuyện đã khó khăn với cô như thế nào nhưng hình như dù có trôi thêm bao nhiêu tháng, bao nhiêu mùa đi nữa, cô cũng không bao giờ xoa dịu được những vết cắt trong lòng. Anh đã cố bù đắp nhưng chẳng bao giờ cô nhận lấy, cô từ chối mà không cần dù chỉ một lời...

Đôi khi anh ước gì cô bị mất trí nhớ có phải tốt hơn không?

Cô bắt đầu câu chuyện bằng cái giọng yếu ớt xa xăm, hàng loạt câu nghi vấn cô đưa ra mà không hề cần câu trả lời...

Cậu biết tớ đã gặp ai không? Là Khôi đấy, cậu còn nhớ không?

- Ừm...

-Anh ấy muốn nhận lại đứa trẻ...

- Hử?

Anh nhìn trong mắt cô, một đôi mắt vô hình vô định, có lẽ đây chính là lúc quá khứ phải bị lãng quên rồi. Tháng ngày dài đằng đẵng chẳng giúp cô nguôi ngoai phần nào, có lẽ phần khó chịu nhất trong cô hôm nay đã bị đánh thức bởi nút thắt cũ, có lẽ đã đến lúc cô phải đối mặt và quên đi những ấm ức, dằn vò...

Trong một góc nhỏ của quán Trầm, Khôi ngồi đối diện Duy

Duy nhìn kỹ người đàn ông trước mặt mình, một cách bình thản nhất, không còn chông chéo những cảm xúc khó tả đan xen. Cô đã nghĩ đến những tháng ngày hạnh phúc bên anh, có những tiếng cười, có những giọt nước mắt nhưng đều được gom thành 2 chữ: Hạnh phúc !

Cô nhớ lại cô ngày còn là một cô bé mới lớn, một tình yêu không toan tính đến đại khờ, và một trái tim vì anh mà nhức nhối.

Yêu đến điên đảo, đảo điên con người mình. Yêu đến quặn thắt tim gan khi từng câu chữ ngày ấy cứ vọng về trong tâm tưởng. Cô đã dành rất nhiều tủi hờn, nước mắt, và luôn cả bản thân mình để yêu anh, bên anh. Từng giây, từng phút từng nhịp đập cô đều nghĩ đến ngày tình yêu đi đến một con đường trải đầy hoa hồng và lời ước hẹn cho trăm năm...

Cô lặng lẽ quan sát anh, trong khi trái tim mình còn chút chông chênh của ngày cũ.

Một tình yêu

Một lời hứa

Một bờ vai

Và...

Một đứa con !

Cô không có lời giải thích cho tại sao mình lại có quyết định đó, cũng chưa từng cho mình một lý do để giải bày tội lỗi. Chỉ là cô đã đánh mất.

Đơn giản là cô đã lựa chọn ích kỉ cho mình

Đơn giản là cô với anh trước sau chỉ là hai kẻ xa lạ, chẳng có mối liên hệ gì để day dưa, níu giữa...

Bởi vì... cô đã bỏ đứa nhỏ ngay khi nó còn trong bụng mình...

Trước khi cô biết mình mang thai, cô đã mơ thấy mình sinh cho Anh một đứa con giống hệt Anh, trong mơ anh đã mỉm cười vô cùng hạnh phúc... Và cô biết mình cũng đã mỉm cười hạnh phúc biết bao sau khi thức dậy. Chỉ là ngay khi biết sự thật. Biết mình sẽ sắp làm một người mẹ thật sự. Cô đã chẳng bao giờ có thể mỉm cười được nụ cười đó 1 lần nữa...

Những tháng ngày dài đằng đẵng, cô cứ đau nhói khi đứa trẻ trong mơ cứ xuất hiện trong tâm trí mình. Một nụ cười trẻ thơ, một cái lún đồng tiền. Một sinh mạng. Và... cô đã từ chối!

Và Khôi đã đến lúc phải biết sự thật này.

Anh im lặng lắng nghe cô kể về những gì đã qua, những năm tháng cô ra khỏi cuộc đời anh.

Là ánh đèn trong quán quá tối, hay là đôi mắt anh hằn sâu về một sai lầm của quá khứ mà cô chẳng thể nhìn

thấy rõ anh đang nghĩ gì. Mà thật ra có bao giờ cô hiểu gì về anh đâu. Ngày đó cô chỉ cần biết mình yêu anh, mình cần có anh là đủ chứ có bao giờ biết được thật ra anh suy nghĩ gì đâu. Có thắc mắc, có tò mò, anh cũng chỉ cười

rồi trả cho cô một câu “Anh khó hiểu mới khiến Em yêu anh nhiều đến thế, mới giữ được Em chứ !”

Có đứa con gái nào có thể nghi ngờ một câu nói quá ngọt như thế chứ. Cô đã tin vô điều kiện còn gì.

Chỉ khi cô bước vào phòng khám, từng chút một cảm nhận niềm tin đang từ từ vỡ nát. Chỉ khi cô tận mắt nhìn đứa con chưa có hình hài, chưa kịp mở mắt, về lại nơi thế giới tăm tối bên kia... Trái tim nhiệt huyết, đầy tình yêu, sức sống đã không còn thoi thóp, không còn nhịp đập nào nữa dành cho anh. Dành cho thế giới tươi đẹp mà cô luôn mộng tưởng.

Mọi thứ, mọi cánh cửa đã đóng sập ngay trước đôi mắt nhòe nhoẹt nước, nhòe nhoẹt tủi hờn của mình.

To:Trần Hoàng Hiếu

Cảm ơn cậu vì đã bên cạnh tớ khi tớ cô đơn, buồn bã nhất.

Tớ đã mạnh mẽ, đã bước qua không chỉ một mình, mà vẫn luôn có một bờ vai, vòng tay đợi sẵn tớ. Tuy tớ chưa một lần thực sự tựa vào nhưng tớ biết nó ấm áp và đáng tin cậy.

Cậu đừng giằng vò nghĩ mình đã sai vì trong quá khứ đã không thể cho tớ một câu trả lời. Bản thân tớ thật ra mới là người cần phải xin lỗi cậu. Tớ biết rõ ràng tình cảm cậu dành cho tớ thế nào, biết rõ ràng mình đã có, đã yêu một người khác, thế mà vẫn ích kỷ giữ lấy cậu bên cạnh, kể cả những niềm vui, nỗi buồn không đâu của tớ cho cậu nghe, điều đó khác nào trêu người cậu.

Tuổi trẻ, tớ thấy mình thật ấu trĩ vì cứ đổ lỗi cho tuổi trẻ nhưng thật sự, những gì đã qua , tớ biết mình quá trẻ con, quá nông nổi và quá khờ dại...

Xin lỗi vì những rối ren trong đời tớ lại phủ lên cả đôi vai đã đầy gánh nặng của cậu...

Tớ đã không đủ dũng cảm giữ lại đứa con của mình, chỉ trách tớ vô dụng, ích kỉ... Sao có thể giận hay hờn trách cậu...

Những năm qua cuộc sống đỡ vô nghĩa là vì tớ biết vẫn có một người bên

cạnh mình, luôn sau lưng mình bất cứ khi nào. Nhưng nỗi tủi nhục, hổ thẹn lại khiến tớ khó có thể đối diện với cậu. Tớ thấy mình nợ cậu quá nhiều lời xin lỗi. Bản thân tớ sai lại bắt người khác phải cùng gánh gồng, chịu đựng.

Tớ đã gặp Khôi

Những ký ức dù đau, dù nhức nhối cũng đã tìm được một khúc khuất, nhường chỗ cho bình yên trở mình. Tớ biết mình đã giữ oán hận quá lâu nhưng có lẽ vì những ảm ức chưa thể được giải bày, sáng tỏ.

Tớ đã yêu , đã đánh mất bản thân mình để rồi cái nhận được, chính tớ là người phản bội. Bao nhiêu mưa, bao nhiêu nắng để rửa sạch nỗi oan cho tuổi 22 vào đời của mình.

Tớ đã không thể tìm cho mình một lý do để tha thứ cho anh ta, tha thứ cho chính mình...

Tớ đã được nghe lời giải thích cho mọi khúc mắt năm xưa

Bác sĩ đã đưa một bản kết quả sau một đợt khám rằng anh ta có khả năng vô sinh .

Đó chính là lý do anh ta không thừa nhận chính đứa con của mình.

Nhưng cậu biết không? Cái chính nhất là anh ta đã không tin tớ !

Mọi thứ đã qua, đã cũ...

Dù đôi khi đau nhói giữa những lúc ký ức cựa mình. Nhưng... bắt đầu bây giờ chưa phải là muộn phải không?

Cảm ơn và xin lỗi cậu. Trần Hoàng Hiếu

Đã đến lúc tớ phải tự bước đi. Và đã đến lúc tớ nên tìm cho mình một bờ vai để tựa.

Ps: Lần này đi công tác trở về, có mua quà cho tớ nữa không?

Có lẽ tớ...sẽ nhận:)

From: Lê Hồng Duy

Miss.